
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

2. Kapitola 2 - Rybář

Apolena šla. Pomalu, jelikož její nohy jí jaksi nedovolily jít rychleji než pomalou a šoupavou chůzí. Stále věřila, že Fontána bude již blízko, ale takhle to vypadalo na dlouhou cestu. Zvláštní bylo to, že Apolena necítila žádnou bolest v nohách a přitom ušla pěkný kus cesty od místa, kdeji oslovil hlas. Věřila, že nikoho nepotká, do chvíle než uviděla cosi v dálce. Vypadalo to jako silueta nějakého muže, který cosi hází do moře. Apolena se snažila přidat do kroku, ale nemohla. Nohy jí to zkrátka nedovolily. Pomalu se tak přibližovala k muži,který, jak to vypadalo, se z místa zatím nepohnul. Když už byla silueta muže více zřetelná, Apolena uslyšela, že si muž píská nějakou melodii. Zvláštní však bylo, že každou chvíli melodie utichla a pak zase začala. Úplně od začátku.

Když Apolena došla do dostatečné vzdálenosti, uviděla, že ten muž je ve skutečnosti rybář, který hází síť do vody a během toho si píská. Co však bylo zvláštní, bylo to, že jakmile rybář hodil síť do vody, přestal si pískat a po chvíli začal od znova. Rybář vypadal jako starý vousatý muž. Měl na sobě potrhané oblečení, na hlavě starý klasický rybářský klobouk, kolem potrhaných kalhot měl kožený opasek, na kterém bylo zavěšeno několik kapesních hodinek. Dle všeho byl bos, jelikož jeho holínky stály na souši. Vedle něj byl pak starý dřevěný člun, který byl plný rybářských sítí.

Apolena k němu přistoupila a pozdravila ho. „Dobrý den!“ Rybář nereagoval a stále házel sítě do vody. Tak Apolena přistoupila blíže k vodě a opět řekla. „Dobrý den!“ Rybář se zastavil, podíval se na Apolenu a usmál se.

„Dobrý den přeji! Kde se tu berete paní?“ zeptal se rybář, úsměv mu vůbec

nespadnul.

„Mám namířeno k Fontáně. Co tu děláte? Jste rybář?" zeptala se nazpět Apolena.

„Já ani nevím. Nevím co tu dělám, ani co dělám a dokonce ani nevím kdo jsem. Ale podle té výstroje, co na sobě mám, budu zřejmě rybář.“ Rybář chtěl sáhnout po sítí, avšak náhle se zarazil. „Kam že máte namířeno? K Fontáně? A kde byste ji tu hledala? Milá paní, podívejte se kolem. Široko daleko žádná Fontána není. Mimochodem, jaké je vaše jméno?“

„Jmenuji se Apolena.“ odpověděla. Její pohled se zaměřil na několik kapesních hodinek, co měl rybář zavěšených na opasku

„Proč máte tolik hodinek?“ zeptala se.

Rybář si vzal hodinky do ruky a zasmál se.

„Víte, já ani nevím. Vždyť ani nefungují, tak proč je mám?“ rybář se na chvíli zarazil. „Tak proč je mám? Je to zvláštní a začíná mě to trápit.“

„Možná, že se rozbily kvůli tomu, jak jsou staré.“ řekla Apolena, snažící se rybáře uklidnit. Ten ihned nahodil úsměv zpět.

„Asi ano. Jak se říká, i když rozbiješ tucet hodinek či hodin, čas jde stále dál. Hold osud.“

Apolenu tato odpověď zaskočila, jako by ji už někdy slyšela. Ale kdy, od koho a kde? To nevěděla. Rybář mezi tím uchopil síť do rukou, avšak před tím než se rozpřáhnul aby nahodil, zastavil se a otočil se na Apolenu. Ta mu pohled opětovala.

„Víte Apoleno, já ani nevím proč tu stále jsem a nahazuji síť i když vím, že tady u souše chytím jedině nic. Ale nedá mi to. Je to jako past, ze které se nedostanu. Prosím, nevíte co mám udělat jinak?“

„Bohužel nevím pane. Věřím, že takový osud musí být strašný. Proč neodplujete?“ Rybář se zadíval smutně, přistoupil ke člunu, zadíval se dovnitř a vrátil se i se sítí zpět.

„Člun je děravý, ale nepotápí se. Zvláštní, co?“ Apolena přikývla.“ A jestli bych měl někam odplout, tak kam? Já ani nevím, jak jsem se sem dostal ba dokonce ani nevím, co je za tou zdí.“ Rybář ukázal na zeď.

Apolena chtěla k rybáři přistoupit, ale nemohla. Opět, jakoby byla přikována na místě. „Je mi vás líto.“ řekla. „Nemůžete za to.“

„Mohu? Nemohu? Kdo ví? Já ne.“ Rybář se otočil a napřáhnul se, aby hodil síť. „Rád jsem vás poznal Apoleno! Jděte stále rovně po pláži.“ dořekl rybář a hodil síť do vody.

Apolena stála, snažila se k rybáři přistoupit blíže, ale nemohla. A tak na něj zavolala.
„Pane?“

Rybář se otočil a usmál se. „Dobrý den, my se známe?“

Apolena byla v šoku. Rybář jakoby vše, co se stalo před tím, než hodil síť do vody, zapomněl.

„Vy si mě nepamatujete?“ zeptala se zděšeně.

„Nejspíš ne. A to mám paměť jako slon. Co ode mě potřebujete?“

„Pane, já jsem Apolena. Vy si mě opravdu nepamatujete?“

„Apolena? To jméno slyším poprvé. Krásné jméno. Co tu děláte, sama a na pláži? Není vám zima?“

Apolena si uvědomila, že zřejmě jakmile hodí rybář síť do vody, ztratí paměť a vše tak dělá od znova. Dokola a dokola. Avšak stále si pamatovala to, co jí rybář řekl těsně před tím. „Jděte stále rovně po pláži.“ Jakoby si najednou uvědomil, co Apolena chce a i hned věděl odpověď. Najednou se Apoleniny nohy pohnuly a tak mohla opět znovu chodit. Rozešla se dopředu, avšak ještě před tím se otočila a řekla rybáři.

„Na shledanou!“ Rybář nereagoval.

Apolena se rozešla dopředu. Opět pomalu a šoupavě. Když se zdálo, že je od rybáře daleko, otočila se, aby ho uviděla. Zastavila se a v šoku

hleděla na místo, kde ještě před tím stál člun a rybář. Najednou tam nikdo nebyl. Bylo to zvláštní. Apolena se otočila zpět a šla dál. Musela dojít tam, kam měla. K Fontáně.